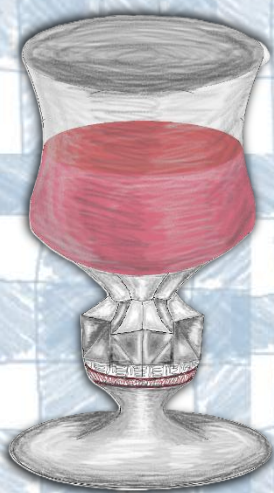

RA PO RT!

**ryze
avantgardní
pravidelná
občas
rúpavá
tiskovina**

Aperitiv

Úvodník ▾ Eliška Rybová

Na začátku května jsem měla možnost promluvit na setkání Kruhu přátel českého jazyka o Šrámkově Sobotce, o *Raport!u* a o tom, jak se tak člověku stane, že se tu do toho zamiluje. Připravila jsem si takový zčásti profesionální proslov a přemýšlela o tom, že to pojmu trošku jako takový milý neumělecký přednes. No jo, jenže. Po roce plném rozpadů, mělnění a opětovného stavění dohromady jsem se neukočírovala a prostě a jednoduše jsem ze sebe vyblila všechno, co pro mě Šrámkovka znamená. Snažila jsem se vysvětlit, jak se pro mě svět mimo Sobotku zastaví a nic neexistuje a nefunguje dál, všechno tam venku jen čeká na to, až se vrátím zpátky a povyprávím, jak bylo.

A ani letos to nebude jinak. I letos se hodlám odpojit od světa venku a prostě jen být na téhle sobotecké miniplanetce (přece jen je jediná, která se teď bude týden točit). Jsem moc ráda, že i letos tu s sebou mám vám již známou redakční partu, která vás snad ani tentokrát o nic neochudí (dáme na to pozor). Společně vám naservírujeme menu o sedmi chodech a budeme doufat, že se zrovna dnes trefíme do vámi preferovaného aperitivu.

Děkujeme, že tu s námi jste, že nás čtete a že tu my můžeme být s vámi.

Autorce to letos zatím moc nepíše.

PROGRAM - NEDĚLE 5/7

8:30 Zahrada Šrámkova domu

Setkání účastníků dětských dílen – organizační událost, registrace přihlášených účastníků, seznámení s lektorkami

9:00 Atrium základní školy

Hostina, dobroty a potěšení v zátíší – vernisáž grafiky a kreseb českých autorů s námětem dobrot, vína a ovoce

9:30 Kostel

Mše – slouží děkan Václav Novák

11:00 Fara

Ticho starých domů – vernisáž kreseb lidové architektury a krajiny Sobotecka

13:00 Čítárna knihovny

Už žádný verše o zvířátkách – vernisáž ilustrací studentů Renáty Fučíkové k novým básním pro děti

14:00 Zahrada Šrámkova domu

Nela Bártová – autorské čtení: Tvoje básně byly zbytky jídla...

15:00 Úzká ulice

Hlad – scénické čtení

16:00 Fara

S.d.Ch.: *Poslední husička* – poslechový pořad. Dramatické gastropolitikum a nemilosrdné zrcadlo společnosti

16:00 Městský park

(vstupné 100 Kč)

O princezně Jenovéře – tradiční česká dramatická kuchyně plná loutek, ovoce a zeleniny, uvádí Studio Damúza (pořad pro děti od 6 let a jejich rodiče)

16:00 Knihovna

Knížní klub – úvodní setkání (seminář)

17:00 Kostel

(vstupné 300 Kč)

Varhany a trubka – koncert Miroslava Kejmara a Přemysla Kšici

19:30 Sokolovna

(vstupné 350 Kč)

Horri-bili-cribri-fax – divadelní hra rozdivočelého charakteru na motivy barokního dramatu

22:00 Zahrada Šrámkova domu

(vstupné 200 Kč)

Imlauf & Kyas & Šedivec – koncert česko-moravského tria s osobitým zvukem

JÍDELNÍČEK**Pizzerie Maštal****Snídaně (7:30–9:45):**

Žraut ve stylu norské židle

Oběd (11:30–14:30):

Gulášová polévka

Uzená krkovice, bramborový knedlík, zelí

Zeleninové rizoto sypané parmazánem

Večeře (17:00–20:00):

Hovězí vývar s játrovou rýží

Smažený vepřový řízek, vařený brambor, kyselá okurka

Kuřecí směs se zeleninou, rýže

Špagety aglio olio e peperoncino

Vokýnko

Tvarohová pomazánka s bylinkami

Bábovka na plech

Školní jídelna

NEVAŘÍ SE

MEDAILONKY**Eliška Nagyová, ona/její (*2001)**

V jedné básni jsem napsala *Žiju pro společný obědy / a svačiny na hezkým místě*, ještě jsem mohla dodat, že mám problém s dodržováním pitného režimu a že moje klasická objednávka v kavárně je ovesné kapučínko. Pak toho o mně z hlediska stravovacích

návyků o moc víc ke zjištění není. Konzumuju levicová média a miluju svoji chosen family, zpěv, tanec, poezii, sociální spravedlnost a veganské recepty. V redakci Raportu jsem podruhé. Co se týče studií, od titulu Mgr. z fonetiky mě dělí už jen státnice, příští rok snad zkusím doktorát. Živí mě zpívání (koncertování a vyučování) a psaní článků o lodích.

Bára Fiedlerová (*2004)

Jsem čerstvě pečená absolventka bakaláře bohemistiky a anglistiky, trpím rozhodovací parálýzou a nevím, kudy dál. Čas se ale krátí a do konce festivalu si musím zapsat navazující studium. Pokud mě do té doby neosvítí, zříkám se odpovědnosti a vypíšu veřejné hlasování. Jako produktu literárního a akademického prostředí spodní část mé potravinové pyramidy tvoří kofein, nejlépe konzumovaný ve formě dobré kávy. Živí mě učitelování dospěláků i prďolů, tlumočení pro jeřábníky a kapesné od rodičů.

Eliška Rybová (*2001)

Od loňského ročníku se mi podařilo dokončit psychoterapeutický kurz zaměřený na krizovou intervenci dětí, ukončit a nedokončit magistra na Karlovce a začít znovu učit na základní škole. Ráda jím a piju pivo (někdy málo a často hodně) a veškeré živiny, které tím získávám, pak vycancám na dětech, jejich vzdělání a rodičích. Téma letošního ročníku mě moc těší, protože jsem si jistá, že hostiny by byly mou oblíbenou kratochvílí. Bohužel mě ještě nikdo na žádnou nepozval.

Faruk Cetinkaya (†2003)

Nemluvte mi o hostině, radši mi dejte slevu do Maštale, když už jsou kulatiny, a to téma nám tak pěkně sedlo. Každopádně chci i slevu pro bakaláře.

Jen mi neservírujte vepře (kmotře Petře), a vůbec nejlepší bude hostina zcela bezmasá — žádné „vše co je živé, a vše co se líhne z vejce.“ Ale kachnu bych si dal. K té cítím lásku až Hrabalovskou, o tu bych pečoval s něhou a krmil ji tím nejlepším, co by se jen dalo sehnat než bych jí po letech, a s hlubokým-v-srdci-žalem, upekł k bramborovým knedlíkům s červeným(!) zelím. Tak to mám rád. Co ale nestrávím je koprovka, sionismus a literární pozitivismus.

Sofie Hanounová (*2003)

Ani mně o hostině vůbec nemluvte! Trápí mě rekurtní noční můra o all you can eat bistru v Sohu. Letošní Sobotku jsem si tedy naordinovala hlavně jako formu expoziční terapie.

Musím však říct, že se ohromně těším. Od loňského ročníku jsem úspěšně ukončila bohemistického bakaláře a přiznávám, že jsem od té doby nepřečetla jedinou knihu Fráni Šrámka. Kaju se a doufám, že jsem se svou konfesí právě nediskvalifikovala z účasti.

Magdaléna Kvasničková (*2000)

Sobotka je pro mě každoroční odměna na mé cestě studiem bohemistiky. Kromě ní mám ráda rozmarný podzim, smutnou hudbu a starý věci. Ráda se miluju, ráda jím, ráda si jenom tak zpívám. Mezi mé kuchyňské kratochvíle patří nesnášení vaření, zbožňování vaření a lepení slupek na čelo při škrábání okurky. Nedávno jsem dala sbohem svému životu, takže mě živí pouze dobrý pocit.

Axel Doubravů, on/jeho, ale v přítomnosti sýru přeměněn na krysáka (*2006)

Jakožto student oboru restaurování jsem už několikrát dostal otázku, zda jsem si ho vybral z toho důvodu, že rád jím v restauracích. Zájem o sklo, keramiku a jídlo se v mém případě sice nevylučují, ale před restaurací dávám přednost mňaminkám z ešáku. Když nejsem zrovna ve škole, tak věnuji svůj čas vaření dobrovolnických akcí na památkách. Jídlo a kofola v hrnečku stejně chutná nejlépe ve zpoceném triku po práci. Rekreačně se také věnuji hltání umění ve všech možných formách a srkání studeného kafe po litrech.

Matyáš Valkoun, on/jeho (*1998)

Rok se s rokem sešel a já stále studuji, magistr na dosah. Hvězdy září v září... no a kdyžtak to jistí prodloužení. Po prázdninách se vracím zpět do Prahy na obchodku, kde učím už pátým rokem. Pokud zrovna neopravuji testy a netvořím přípravy, najdete mě pobíhat v ulicích nebo po horách. Sbírám účasti na závodech jako pokémony a nemíním přestat. Dlouhé běhy mě naučily, že krizi krásně potlačí i jediná kyselá žízalka. Ve Stravě hledám nejen energii, ale i komfort.

Anna Košťálová (*2002)

Stále ještě proplovám mezi dvěma magistry, ačkoli jeden už se snad blíží ke zdárnému konci. Taky ráda proplovám Brnem a poslední roky často Itálií. Mám ráda pití piva na zahrádce, hostiny s přátelstvem, požívání chlebíčků, péči o rostlinstvo všeho druhu a lepení koláží.

Markéta Pospíšilíková (*2001)

Kromě snahy o dokončení dvou magistrů se pokouším o výuku mládeže na gymnáziu. Momentálně mám na světě nejradši koupání v řece, čtení lyrizované prózy a bouřkově modrou barvu. Na Sobotce se nejvíc těším na kombinaci vína v plecháčku a nakládaného hermelínu (a taky samozřejmě na literaturu a psaní pro *Raport!*).

Martina Klhůfková (*2003)

Ještě stále z oken svého brněnského bytu vyháním pach stresu po státnicích z estetiky, zatímco se ke mně zpod dveří nenápadně prodírá podzimní listí i předtucha bohemistických státnic. Mezi těmito dvěma milníky si ale ráda odskočím na dobrou večeři s přáteli, do divadla nebo na literární festival s mými oblíbenými bohemisty.

Prkna, která stvořila Šrámkovku

Historie Šrámkovy Sobotky ▢ Magdaléna Kvasničková

Než se Šrámkova Sobotka stala poutním místem pro každého, kdo rád bloudí v krajině veršů, stála na podloží spjatém mnohem silněji s divadlem než s literaturou. Historie festivalu se napojuje na dlouhotrvající tradici ochotnictví, která v regionu zapustila kořeny už v první polovině 19. století, a řadila tak Sobotku mezi elitní patnáctku

nejaktivnějších českých měst amatérského divadelnictví. Stěžejním milníkem na cestě ke vzniku festivalu se stalo založení **Sdružení soboteckých studujících** v roce 1877 a jeho tvůrčí éra v letech 1921 až 1937, do níž vstupuje osobnost **Fráni Šrámka**. Tehdy mladší generace studentů působících v souboru připravovala vzpomínkovou slavnost k 50. výročí úmrtí básníka Václava Šolce. Do programu zařadili inscenaci Šrámkova *Léta* a podařilo se jim k přípravě přizvat samotného autora. Tím započalo slavné období celkem šestnácti prázdninových setkání, během nichž se pro Šrámka stala Sobotka letní režijní laboratoří.

Tato etapa skončila v roce 1938, kdy se Šrámek v důsledku politických událostí i osobních ztrát stáhl do ústraní svého pražského bytu, avšak „stříbrný vítr“ v Sobotce již nepřestal vát. Kontinuita amatérského divadla a sepětí s dílem velkého rodáka se staly základním stavebním kamenem, na kterém mohla po válce vyrůst tradice Šrámkových Sobotek. Ačkoliv se oficiální kroniky soustředí na rok 1957, pravověrní Sobořáci vědí o existenci „nultého“ ročníku, který se konal už v srpnu 1947. Pod taktovkou MUDr. Aloise Kafky a ochotníků z Nové scény se u příležitosti Šrámkových sedmdesátin konal cyklus představení, kde vůbec poprvé zazněl název Šrámkova Sobotka. Přestože pak město na deset let opět trochu utichlo, semínko bylo zaseto.

Knižní chuťovky:

BIČIŠŤOVÁ, Olga: *Vlastivěda Sobotecka a okolí: regionální učebnice*. 2. doplněné vydání. Sobotka: Město Sobotka, 2018.

HEJNOVÁ, Marie: *Přicházejí, odcházejí: Šrámek a Sobotka 1877– 1977*. 1. vyd. Hradec Králové: Kruh, 1977.

HRDLIČKOVÁ, Miloslava a HEJN, Václav: *S Fráňou Šrámkem po Sobotecku*. Liberec: Krajské nakladatelství, 1957.

ŠRÁMKOVÁ, Vítězslava: *Sobotecká šrámkovská tradice*. Sobotka: Osvětová beseda, 1971.

Mají to v rodině

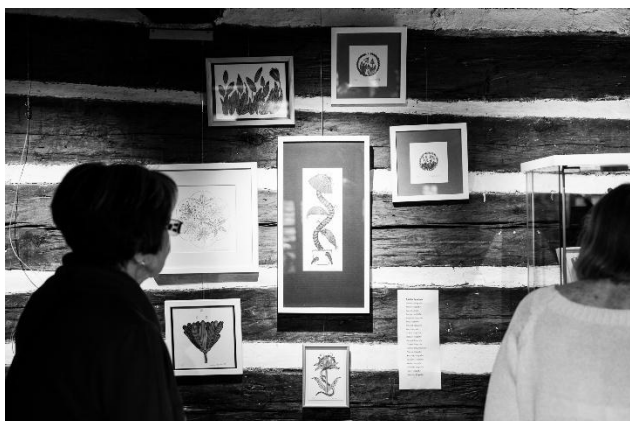
Raportáž ☐ Matyáš Valkoun, Axel Doubravů

Hned po příchodu na letošní první program jsme byli přivítáni výrazným hovorem návštěvníků. „Ty pražáci tady, to je hrozný, oni se bojí bahna, co tady budou dělat?“ Povzneseně se zasmějem a v duchu už oplakáváme ledovou matchu s kokosovým mlékem, avokádové tousty a samoobslužné pokladny.

Kytara, zpěv a harmonika. Dvě písně páru nepředstavených vystupujících nás navnazují na to, co nás čeká uvnitř Šolcova statku. Navazují Jana Schlesingerová a Martin Bouda a tak akorát krátce nám výstavu představují. V hlavní místnosti, i po nějaké chvíli stále značně zaplněné návštěvníky, na nás ze všech stěn koukají přírodní motivy a městské scenérie. Díla by šla vystihnout jedním z nich - *Energie* od Anežky Boudové. Rostlinný motiv je vyobrazen ve vzájemně se protínajících kružnicích, stejně jako se propojuje osobitý styl každého z autorů v jeden celek. Některé grafiky se nám zdálky jeví jako fotografie (a to máme oba brýle). Přicházíme blíž, obdivujeme detaily a hrajeme přiřazovací hru s obrazy a jejich názvy, jenž jsou formou početného seznamu nalepeny poblíž děl, bez bližších popisků.

Autoři jsou nerodilí pražáci.

Před sebe nést se

Obrana přednesu proti zlobivým jeho utrhačům ☹
Magdaléna Kvasničková

Přednes poezie. Širočina. Periferní umělecká disciplína bojující s předsudky. Řekněte mi, kdo neslyšel hanu na slovo „recitace“? Raději se nežádoucím konotacím vyhnout novým termínem – umělecký přednes? Či snad pouze interpretace? To zní bezpečněji, že?

Co mnozí považují za rezavé a nefunkční, je přitom podle mě dávno záležitostí minulého režimu, který z recitování vytvořil politickou agitku či, jak by řekl E. F. Burian s neskrytým odporem, lyrizaci lyriky. To však není problém recitace samotné. Je to minulost, kterou si prošla většina uměleckých oborů, a proto bych jednou provždy chtěla vzkázat všem šfourálkům a slovíčkařům jednoduchou tezi: recitace je dobrá věc a není pro „děcka“ nebo nedostatečné či nepravé znalce poezie. Naopak. Argumentů na její obhajobu je mnoho, chtěla bych tu však vyzdvihnout jeden zvlášť důležitý:

Recitace je privilegovaná možnost poznat svůj hlas.

A říkám to jako patřičně litující, že přestože jsem absolvovala několik chvil před školní tabulí prezentací Hrubína nebo Halase (kterým jsem hrdě dávala přednost před Žáčkem), recitaci jsem se dále nevěnovala a snad ji v té době i trochu namyšleně dala sbohem a naplno se rozhodla pouze pro tichou četbu. Obě formy mají své přednosti. Přesto mám pocit, že se snad až příliš přibližujeme světu, v kterém je slovo platné pouze na papíře. Přestali jsme „věřit vlastním uším“, jistotě, že slovo pronesené „platí“, že je „odpovědné“.

Kdybych tehdy nechala svůj hlas zaznít, možná bych k němu dnes necítila takové nepřátelství, možná bych mu rozuměla, možná bych ho od sebe neoddě-

lovala, nebyl by slabý, ukuňkaný, nejistý, a především bych ho snad dokázala ovládat natolik, aby byl v souladu s tím, kým doopravdy jsem.

Jak říká Hana Kofránková: „Uši nepřimhouříte.“ Váš hlas nic nepromine. A tak se ptám všech, kdo stále pochybují o přínosu recitace: kdy jste si opravdu uvědomili svůj vlastní hlas? Kdy jste ho skutečně uslyšeli? (Přijďte mi to říct!). Věřím, že ti z vás, kteří se pečlivě „nenaučili básničku“ či neměli to (ne)šťěstí navštěvovat v dětství logopeda, si na takový okamžik nejspíš nevzpomenou.

Fandím všem, kteří svůj hlas prozkoumávají, kteří přednes poezie povrchně neodsoudili a dál ho rozvíjí. Poetické odpoledne na Šrámkově Sobotce si nešije z poetična krásný kabát, ono vás jím zahřeje a ochrání před lpěním na zraku, připomene vám, že slova na papíře se umí obalit tělem.

Autorka lépe zpívá, než mluví.

Z dřevěných židlí bolí zadek

Raportáž ▢ Bára Fiedlerová

Nevím, jestli se podle tradiční geanologie „zahájení“ klasifikuje jako samostatný žánr, ale já ho tak vnímám. Mezi jeho požadavky zahrnuji například šimrání v břiše od vzrušení nad zahajovanou akcí, trochu nostalgie, trochu nudy, trochu trapných vtipů.

K doplnění školní atmosféry dřevěných stoliček Sokolovny posloužil i formát představení, které připomínalo středoškolskou akademii z mých mladších let. Publikum bylo zaručeně pobaveno množstvím slovních hříček a dojato proslovy, vše následně oceněno srdečným potleskem.

Tedy bylo to takové, jaké se to od zahájení očekává: trochu připravenosti, trochu nepřipravenosti a trochu lidskosti, kterou jsem v perfektní době AI nástrojů vřele přivítala. Nebyvši přítomna na zahájení festivalu minulý rok, bylo by pro mě nesmyslné hodnotit včerejší odpoledne v kontrastu k tomu minulému. Zároveň by bylo nesmyslné ho hodnotit běžným recenzentským pohledem. Ostatně vytýkat náctiletým i některým dospělým, že si oddřou spoustu práce, naplní očekávání žánru zahájení, a ještě se u toho zjevně baví, to by bylo moc i na tradiční hejty našeho *Raport!u*.

Autorce zbloudilý pytlík chipsů skoro smazal celé poznámky.

Meruňky, ananáš, boroskve, ale i grůšky (fuj-tajksicht)

Selekcija komplotowa ☞ Faruk Cetinkaya

Nejprv si řikám *co tu dělá Slovákovi na tem festu českéj literkultujazyka*. Pák tam zaštruncoval tamten chalan a bylo: ať sú klíďem Polákovi s taktýma rýtmama slovama šprýmama žádnýmama splínama... Experementální mášení kdý jak zašpoumá dušó, alé přitem to bejt taký neapologetický šrumec, nédá to jednomú než ke temu honkat nožičkó. Za hranícemi všicího kategorizovatelnějho-nezkategorizovatelnějho týdla múziga zavádďá ušiskovejho slimága spěšit do móšpiště a najslintat tam takej slizcestku, žé to klus-kluzá dejakej noga ruka glava ramína goléna palce goléna na pálce oka úška držka noc. Slovákovi na grad!

Autér temu narozumí.

Snědla a nenechala drobky – současný slang s tematikou vaření a konzumace jídla

Jazyková rubrika ☞ Eliška Nagyová

V tomto jazykovém okénku nahlédneme do současných málo popsaných slangových výrazů generace Z a alpha, které původně vycházejí z tématu konzumace a přípravy jídla. V momentu, kdy se začne psát o slangu některé z mladších generací (*mladší* je v konceptu generací užíván pro osoby narozené po roce 1995; omlouvám se všem, kdo se narodilx dříve), jsou popsané výrazy nenávratně znehodnoceny a stávají se méně atraktivními pro původní uživatelstvo (a to ani nemluvím o přejímání slangu starší generací). Je to jako nabírání vody sítím, snažíme se zachytit proud, ale ten ustavičně uniká. Je ale možné, že jste se s některými těmito pozoruhodnými slovy a frázemi ještě nesetkalx nebo ano, ale pořádně jste je nedocenilx. Zde předkládám výběr z hroznů.

Mým oblíbeným výrazem z tohoto soudku je *ate and left no crumbs*, které do českého jazyka prorostlo i v přeložené podobě *snědlx a nenechalx drobky*. Podle

dostupných zdrojů se výraz rozšířil z newyorské ballroomové scény a začal se na sociálních sítích objevovat po roce 2015. Fráze se používá jako poklona osobě, která podala velmi dobrý a bezchybný výkon, a to ať už v otázce performování (jako je drag či jiné vystoupení), výběru outfitu nebo zvládnutí komplikované situace. Příklad z českého TikToku v reakci na text písně Impossible (Unstoppable): *Zeťová snědla a nenechala drobky*.

Jiným poměrně často využívaným výrazem je, že někdo *navarilx*. Sloveso *navarit* definuje SSJČ v jednom z významů jako *vařením připravit*. Slangový význam pracuje právě s touto definicí. V češtině (na základě mého pozorování) není tolik implementován idiom související s průběhem vaření – *cooking something up*, tedy spřádat plány, osnovat, příp. kout pikle. V našem jazyce se více uchytil výsledek tohoto vaření, viz ve větě *bro navařil* (za příklad děkuji redditovému vláknu našťvaného mileniála). To vychází z rapové komunity, kdy *navarit* představuje pochvalu za vytvoření něčeho, co dopadlo nad očekávání dobře, obvykle hudebního tracku. Dá se to ale vztáhnout i na jiné kreativní médium, třeba příspěvek v *Raport!u* (příklad použití: *Četlx jsi ten text o slangu? Eliška zas navařila.*).

Dalším anglicismem, který se ale zatím nepřekládá, je adjektivum *cooked*. Příklad použití z internetu je *Kámo, zítra píšeme z matiky a já nic neumím, jsem úplně cooked*. Modelová promluva zobrazuje mluvčího, který se nachází v nepříjemné situaci, kterou už nelze změnit, a je odsouzen k nezdárnému konci (obdoba *někdo je cooked* – *má to spočítaný*).

Těmito příklady není naše tematika vyčerpána – na závěr snad ještě zmíním výraz *to mi nechutná*, který byl bohatě využíván v poslední řadě českého *Survivora*, kdy se účastnictvu zdála nějaká situace nepříjemná nebo se jim něco nelíbilo. Jelikož jsem však nedohledala zapsané doklady tohoto idiomu, je možné, že se jedná o ostrovní slang, který se mezi širší veřejnost nerozšířil (jestli vám tahle fráze chutná, tak ji můžete samx dát do jazykového oběhu už třeba dnes).

Autorka se po rešerši k tomuto příspěvku cítí jako po vydatném obědu a dala by si dvacet.

Hltání a okusování

Rubrika *Hostina* ☞ Martina Klhůfková

Některé knihy hltáme, jako by to byla nebeská mana, a jiné okusujeme, stejně jako to svým textům prováděl Havlíčkův *Neviditelný*. Tato čtenářská vybíravost pravděpodobně souvisí s tím, jak snadno vstupujeme do textu a jak se nám daří jeho svět konkretizovat. Roman Ingarden měl za to, že literární dílo vzniká až při doplnění míst nedourčenosti čtenářem. Těchto míst má každá kniha mnoho, protože svět příběhu nelze nikdy popsat ve všech detailech, pokud by to možné bylo, nerozeznali bychom jej od reality.

Každý čtenář však tyto mezery doplňuje po svém, podle vlastních zkušeností a prožitků. I zdánlivě konkrétní místa, jako je například popis postavy *Neviditelného*, se ve vědomí každého z nás přetvářejí v poněkud odlišný obraz.

Stejně jako *Neviditelný* okusoval listy, když se zasekl, a nevěděl, jak příběh, který psal, dál rozvíjet, tak čtenář někdy s nesmírnou lehkostí místa nedourčenosti doplňuje. Příběh mu hladce klouže po jazyku a jindy text jen okusuje a celý proces konkretizace se mu jaksi zasekává mezi zuby.

Ono „okusování“ však nemusí nutně znamenat nízkou kvalitu díla, naopak se může jednat o víceznačné, složitější dílo, které si musí čtenář náležitě vychutnávat a převalovat v ústech jako archivní víno, jehož chuť se rozvíjí s každým dalším douškem.

Čtenářská hostina tak může mít mnohdy rychlý spád, kdy knihu „zhltáme“ téměř na jedno nadechnutí, jindy však její zbytky (zejména u vydatnějších knih) dojídáme ještě několik měsíců či let.

Autorka momentálně okusuje Příliš hlučnou prázdnotu.

Všichni u jednoho stolu

Přivítání ☐ Pavlína Havlová

Milí přátelé Šrámkovy Sobotky,
Srdečně vás vítám na jubilejním 70. ročníku festivalu. Každý ročník má své téma, které nás provází jako nit příběhem. Letos zasedáme ke společné Hostině – duši, tělu i jubileu.

Hostina je odedávna víc než jen stůl plný dobrého jídla. Je prostorem sdílení, rozhovorů, naslouchání i objevování. Přicházíme na ni s tím, co jsme prožili, a odcházíme obohaceni o to, co jsme prožili společně. Přesně taková je i Šrámkova Sobotka.

Naše letošní hostina zve k sytosti v mnoha podobách. Aby si duše odnesla inspiraci, tělo radost z pohybu městem, krajinou Českého ráje i festivalovým děním a jubileum připomnělo, že tradice není jen vzpomínkou na minulost, ale především závazkem a příležitostí tvořit budoucnost.

Přeji vám, aby letošní festival nabídl chvíle, které budou chutnat ještě dlouho poté, co se stránky programu zavřou a festivalové dny skončí. Ať si z této hostiny každý odnese to své. Nový pohled, silný zážitek, přátelství, inspiraci nebo prostou radost z krásy českého jazyka a literatury.

Oslava má smysl tehdy, když ji můžeme sdílet, a právě vy jste její nejdůležitější součástí. Děkuji, že jste u toho.

Autorka vám přeje krásnou Šrámkovu Sobotku a dobrou chuť.

Hamižnost

70 slov ☞ Faruk Cetinkaya

Přežití by nemělo nic stát a *hostina* nemusí označovat přepych a nadbytek. Takový koláč ke snídani, to je hostina sama o sobě po osmi hodinách nepřijímání potravy. Taktéž je to s popelnicí zbytků po Díkuvzdání nebo po Vánocích. Mezi námi tvůrci oněch zbytků není dostatek Wolkerovské úzkosti při pohledu na bezdomovce, kteří si z našeho buršouství nedej-bože! dovolí vzít to, co mi sami nechceme jíst, ale stále chceme vlastnit.

Fráňa luští

Dětská rubrika ☞ Matyáš Valkoun, Axel Doubravů

Malý Fráňa šel okolo vinného sklípku a na dveřích uviděl nápis, který neznal. Dozvěděl se, že znamená „ochutnávat“, ale samotné slovo zapomněl. Pomůžes mu si vzpomenout?

Vylušti sudoku a poté přiřaď čísla ve zvýrazněných rámečcích k písmenkům dle legendy. Tajenku čti po velkých čtvercích jako po řádcích.

Legenda:

- 1 = A 4 = D 7 = C
- 2 = G 5 = E 8 = T
- 3 = S 6 = N 9 = U

1		9	8			6		5
2	7	5	4		6			9
	3	6		2		1		7
	8	1			2			6
	5	7		6		2	9	4
4					7			3
	2	4	6	8				
		3	2	9	4		6	
	9				1			2

Frazeologické okénko

Koho píseň jíš, toho chleba zpívej.

S jídlem roste chuť. S chutí roste břicho.

Bez koláčů není práce.

Tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, až se ve víno promění.

Redakce děkuje

Redakce děkuje za navrácení písmena L k dosavadnímu nedokonalému SÁ. Od letoška již nikdo nebude bloudit při hledání sá(l)u Spořky.

Sobotka

Recenze ☹ Romana Romana

Kašna tu je, ale stará. Voda voní po moči. Můžete si koupit rohlíky v pekárně a jíst je tam, v řeznictví párek a jíst ho tam, v lékárně to nejde.

Horoskop pro dnešní den

Den se bude nést ve znamení nostalgie. Šťastným jídlem pro dnešek budou nedojedené zbytky z úterý, které přes víkend dostaly konečně vlastní auru. Konstelace značí silné vibrace v oblasti konečníku.

RYZE AVANTGARDNÍ PRAVIDELNÁ OBČAS RÝPAVÁ TISKOVINA!

Redakce: Sofie Hanounová, Martina Klhůfková, Eliška Rybová, Eliška Nagyová, Bára Fiedlerová, Anna Košťálová, Markéta Pospíšilíková, Magdaléna Kvasničková, Axel Doubravů, Matyáš Valkoun, Faruk Cetinkaya.

Fotografie: © Jan Prokopius, členové redakce.

Vychází v Sobotce během 70. ročníku festivalu Šrámkova Sobotka.

Cena 25 Kč.

Vydává Spolek pro vydávání věstníku Raport!,

U Studánky 5, 170 00 Praha 7,

IČ 24050881. MK ČR E 15812

Časopis *Raport!* vychází za finanční podpory Státního fondu kultury.

raport.redakce@gmail.com

CC BY-NC-ND 4.0